

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119207947
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7119207947.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Viktórie Midovej v spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Majerníkova 3/A, proti žalovanému: K. V., Y.. XX.XX.XXXX, L. E. G. R., R.. K. X, o zaplatenie 700 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 19.12.2019 sp. zn. 37Csp/127/2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 19.12.2019 č. k. 37Csp/127/2019-48.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 19.12.2019 č. k. 37Csp/127/2019-48 zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 700 EUR spolu s úrokmi vo výške 69,14 % ročne z tejto sumy od 20.7.2015 do zaplatenia a spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 896 EUR od 20.7.2016 do zaplatenia, odplaty vo výške 196 EUR, poplatkov vo výške 180 EUR, zmluvnej pokuty vo výške 33 EUR a náhrady trov konania.

3. Právne posudzoval vec podľa ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ust. § 1 ods. 1 až 4, § 1a ods. 1 až 5, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a ust. § 517 ods. 1, 2 OZ.

4. Na základe vykonaného dokazovania a citovaných ustanovení dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Z predmetnej zmluvy z 20.7.2015 mal preukázané, že žalobca ako veriteľ uzavrel zmluvu o poskytnutí úveru vo výške 700 EUR žalovanému ako dlžníkovi za odplatu - úrok vo výške 28 % z istiny, t.j. 196 EUR a úrok vo výške 69,14 % ročne, t.j. 484 EUR. Žalovaný ako dlžník sa zaviazal uhradiť žalobcovi ako veriteľovi istinu vo výške 700 EUR a odplatu a úrok vo výške 680 EUR, t.j. sumu 1.380 EUR do 20.7.2016. Celková RPMN v zmluve nie je uvedená a v bode 2. zmluvy je uvedené, že odplata 196 EUR predstavuje 28 % RPMN. Žalovaný neuhradil žalobcovi žiadnu sumu. Z uvedeného mal za to, že žalobca neuviedol v zmluve o spotrebiteľskom úvere všetky podstatné náležitosti predpokladané v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, a to RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho súd považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.. Ďalej konštatoval, že pokiaľ

žalobcovi titulom predmetnej zmluvy bol poskytnutý úver vo výške 700 EUR splatný za 1 kalendárny rok za celkovú odplatu vo výške 1.380 EUR, predstavuje RPMN tohto spotrebiteľského úveru 305,73 % a nie 28 %. Na základe toho zistil, že RPMN tohto spotrebiteľského úveru viac ako takmer 13 násobne (teda podstatne) prevyšuje obvyklú priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov, keďže podľa zdroja Ministerstva financií SR boli priemerné ročné percentuálne miery nákladov v 3. štvrtroku roku 2015 vo výške 23,66 %. RPMN tohto spotrebiteľského úveru (305,73 %) teda prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov, ktorá bola 51,76 % ($25,88 \times 2 = 51,76$ %).

5. V prejednávanej veci súd ďalej zistil, že úroková miera dohodnutá medzi stranami konania v predmetnej zmluve (69,14 % ročne) viac ako 9,4 násobne (teda podstatne) prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, keďže podľa zdroja Národnej banky SR boli priemerné úrokové miery z úverov obchodných bánk pre obyvateľstvo v júli 2015 vo výške 7,33 %. Aj keď Občiansky zákonník a iné právne predpisy výslovne nestanovia, do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke dojednať úroky, z tejto skutočnosti nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke, nakoľko i tu platí ust. § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností, vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Po podaní výkladu ust. § 3 ods. 1 OZ uzavrel, že dojednanie zmluvných úrokov vo výške 69,14 % ročne v predmetnej zmluve zo dňa 20.7.2015 je pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ absolútne neplatné a z tohto dôvodu žalobca nemá nárok na zaplatenie úrokov z tohto úveru.

6. Súd mal preto za to, že pre nespĺnenie náležitosti vyžadovanej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj preto, že RPMN spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov, je úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy bezúročne a bez poplatkov, a to podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ citovaného zákona.

7. Navyše mal za to, že žalobca nepreukázal, že žalovanému skutočne poskytol peňažné prostriedky vo výške 700 EUR, ktoré mali byť poskytnuté bez zbytočného odkladu po podpise zmluvy formou zmenky, pričom žalovaný neuhradil žalobcovi po uzavretí predmetnej zmluvy o úvere žiadnu sumu, a preto podľa jeho názoru nevznikla žalovanému ako spotrebiteľovi povinnosť vydať (ne)poskytnuté finančné plnenie.

8. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty mal súd za to, že žalobca súdu nepreukázal nárok na jej zaplatenie, keďže nie je zrejmé, či žalovaný porušil nejakú zmluvnú povinnosť (ak mu neboli dočasne poskytnuté peňažné prostriedky zo strany žalobcu, nemal povinnosť tieto peniaze vrátiť). Na základe uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení preto žalobu zamietol.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 255 ods. 1 CSP s tým, že nakoľko žalovaný mal vo veci plný úspech, avšak náhradu trov konania nepožadoval, resp. mu žiadne trovy nevznikli, preto mu súd ich náhradu nepriznal.

10. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Argumentoval tým, že žalovaný v zmluve výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojim podpisom, že úver bol poskytnutý zmenkou a tiež, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Potom, čo odcitoval bod 3. predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uviedol, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlžník sa predmetnou zmluvou zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1.380 € s termínom splatnosti 20.7.2016. Ako vyplýva z textu predmetnej zmluvy, táto splátka pozostáva zo sumy istiny vo výške 700 EUR, z odplaty vo výške 196 EUR a úroku 484 EUR (69,14 % zo sumy istiny v prípade riadneho splácania záväzku), čím je zároveň zachovaná zákonom ustanovená povinnosť uvádzať obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Rovnako je v zmluve o úvere špecifikovaný údaj o dobe trvania a termíne splatnosti, pretože tieto údaje sú zreteľne uvedené v bode 3. zmluvy o úvere. Preto predmetná zmluva nemôže byť posúdená ako bezúročná a bezpoplatková vzhľadom na to, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Pokiaľ žalovaný v prípade, že po podpise zmluvy nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu, alebo že odplata, úrok, či RPMN je vysoká, má právo odstúpiť od zmluvy

bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy. Toto právo žalovaný nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že s obsahom zmluvy súhlasil a tiež so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru. V prípade osoby žalovaného má žalobca za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania, ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala. Žalovaný navyše žiadnym spôsobom nebol k podpisu zmluvy o úvere donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického, či fyzického nátlaku. Žalovaný svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdil svojim podpisom a na základe toho si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. V časti odcitoval rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013, ktorý riešil otázku nedostatku vážnosti prejavu vôle a tiež v tejto súvislosti poukázal na rozsudok SDEÚ zo 16.7.1998 sp. zn. Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung. Mal tiež za to, že nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu s odkazom na rozsudok Súdneho dvora z 12.1.2006 sp. zn. C-361/04. Po odcitovaní ust. § 39 Občianskeho zákonníka uviedol, že nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti stanovené zákonom, tak ju nemožno považovať za právny absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaným podpísané potvrdenie o prevzatí peňažnej hotovosti sa nachádza na konci zmluvy o úvere, ktorá bola súčasťou žalobného návrhu. Na základe svojho vlastnoručného podpisu žalovaný svojim slobodným, vážnym a zrozumiteľným prejavom vôle, potvrdil prevzatie finančných prostriedkov formou zmenky. V predmetnej zmluve je jasne uvedené nasledovné: V prípade poskytnutia zmenkou spotrebiteľ zároveň svojim podpisom potvrdzuje prevzatie zmenky. Rovnako je nepochybne uvedený aj samotný podpis žalovaného. V zmysle uvedeného nie je sporné prevzatie zmenky zo strany žalovaného. Iba samotný fakt, že žalovaný predmetnou zmenkou nedisponuje, potvrdzuje tú skutočnosť, že predmetná zmenka bola uhradená a žalobca žiadal pri vyplatení zmenkovej sumy vrátenie aj predmetnej zmenky, ktorú žiada súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS Banská Bystrica sp. zn. 43Co/Zm/1/2015 z 23.4.2015.

12. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

14. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29. septembra 2020 o 09.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 22.9.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

16. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

18. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

20. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

21. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd nezistil ani žiadne porušenie procesných práv a ani inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

22. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§387 ods. 2 CSP).

23. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu o tom, že žalobca súdu nepreukázal, že žalovanému skutočne poskytol peňažné prostriedky vo výške 700 EUR, ktoré mu mali byť poskytnuté bez zbytočného odkladu po podpise zmluvy formou zmenky, na základe čoho podľa názoru súdu preto nevznikla žalovanému ako spotrebiteľovi povinnosť vydať (ne)poskytnuté finančné plnenie.

24. Aj keď nemožno spochybníť tú nespornú skutkovú okolnosť, že žalovaný sa podpísal pod celý text zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda tiež pod vyznačené potvrdenie o spôsobe poskytnutia úveru zmenkou, uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nie je preukázaním poskytnutia peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti si sám odvolateľ vo svojom odvolaní protirečí, pokiaľ na strane jednej uvádza, že žalovaný potvrdil prevzatie zmenky a keď na strane druhej uvádza, že žalovaným podpísané potvrdenie o prevzatí peňažnej hotovosti sa nachádza na konci zmluvy o úvere, ktorá bola súčasťou žalobného návrhu s tým, že žalovaný tak potvrdil prevzatie finančných prostriedkov formou zmenky. K tomu odvolací súd dodáva, že samotné vystavenie zmenky ešte nepredstavuje poskytnutie peňažných prostriedkov tak, ako je to napr. pri poukázaní peňažných prostriedkov na účet dlžníka. V konaní teda nebolo preukázané poskytnutie úveru žalovanému, a preto je správny záver súdu, že žalovanému nevznikla ako spotrebiteľovi ani povinnosť vydať požadované finančné plnenie vo výške 700 EUR.

25. Správny je tiež následne záver súdu o tom, že žalobca nepreukázal nárok na zaplatenie požadovanej zmluvnej pokuty, keďže nie je zjavné, či žalovaný porušil nejakú zmluvnú povinnosť (ak mu neboli dočasne poskytnuté peňažné prostriedky zo strany žalobcu, nemal povinnosť tieto peniaze vrátiť).

26. Okrem nepreukázania poskytnutia finančných prostriedkov žalovanému titulom úverovej zmluvy, ktorá samotná skutočnosť postačuje na zamietnutie žaloby, súd dospel aj k správne záveru, že úver (v prípade preukázania, že žalovanému bol poskytnutý) je bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ a písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.

27. Žalobca pri výpočte RPMN vychádzal len z odplaty 196 EUR, pričom do tejto nezahrnul tiež úrok dojednaný vo výške 69,14% ročne z poskytnutého úveru, a teda pri výpočte RPMN vychádzal výlučne zo sumy 196 EUR a nie zo sumy skutočnej odplaty predstavujúcej sumu spolu 680 EUR. Správne preto súd prvej inštancie v bode 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že celková RPMN v zmluve nie je uvedená.

28. Ďalej odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalobcovi titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere mal byť poskytnutý úver vo výške 700 EUR, splatný za jeden kalendárny rok za celkovú odplatu vo výške 680 EUR, predstavuje ročná percentuálna miera nákladov tohto spotrebiteľského úveru 92,92% v porovnaní s údajom 28% ročnej percentuálnej miery nákladov, ako údaju vyplývajúceho z predmetnej zmluvy. Napriek tomu, že súd prvej inštancie nesprávne prepočítal RPMN z predmetnej zmluvy vo výške 305,73%, pretože v skutočnosti výška RPMN tak, ako bolo uvedené v predchádzajúcej vete, predstavuje

92,92%, správne dospel k právnomu záveru o tom, že úver je bezúročný a bezpoplatkový tiež podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. (bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

29. Za situácie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, žalobca nemá nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutého úroku a ani na zaplatenie tzv. odplaty vo výške 196 EUR a ani na zaplatenie žalobou uplatnených poplatkov za upomienky vo výške 180 EUR.

30. K tvrdeniu odvolateľa, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tiež, že v zmluve o úvere je špecifikovaný údaj o dobe trvania a termíne splatnosti, odvolací súd pripomína, že súd prvej inštancie nezhliadol v predmetnej zmluve absenciu údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a údajov o dobe trvania a termíne splatnosti poskytnutého úveru, a teda nezaložil svoj záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru na chýbajúcej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorým je výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ktorým je údaj o dobe trvania a termíne splatnosti poskytnutého úveru.

31. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil námietku spočívajúcu v tvrdení, že žalovaný nevyužil právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzatvorenia (ak po podpise zmluvy nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo, že odplata, úrok, či RPMN je vysoká), nestotožniac sa s tvrdením, že tým žalovaný vyjadril súhlas s obsahom zmluvy a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru.

32. Skutočnosť, že spotrebiteľská úverová zmluva neobsahuje určité obligatórne náležitosti s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, sa neviaže po podpise zmluvy na následnú aktivitu alebo pasivitu žalovaného v podobe odstúpenia od zmluvy. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľskej úverovej zmluvy teda nie je podmienená odstúpením od zmluvy zo strany spotrebiteľa; právo odstúpiť od zmluvy prináleží spotrebiteľovi ako oprávnenie a skutočnosť, že žalovaný po podpise zmluvy od nej neodstúpi, hoci by aj trpela nedostatkom obligatórnych náležitostí, absenciu akejkoľvek náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nezhojí.

33. Taktiež okolnosť, že žalovaný v konečnom dôsledku podpísal predmetnú zmluvu, a teda súhlasil aj s jej obsahom a všetkými podmienkami, je bez relevancie ku konštatovanej absencii obligatórnych náležitostí zmluvy, resp. ku konštatovanej okolnosti, že žalovanému bol úver poskytnutý pri výške RPMN vypočítanej v jeho neprospech.

34. Podľa názoru odvolacieho súdu je bezpredmetné zaoberať sa tými ďalšími odvolacími námietkami, v ktorých odvolateľ poukazuje na vážnosť vôle žalovaného uzavrieť predmetnú zmluvu a v tejto súvislosti poukaz na rozsudok SD EÚ zo 16.7.1998, tiež rozsudok Súdneho dvora z 12.1.2006 sp.zn. C-361/04, v súvislosti s ktorými následne vyargumentoval, prečo dohoda o úrokovej sadzbe v predmetnej zmluve nemôže predstavovať absolútne neplatný právny úkon. Už samotný záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predstavuje postup súdu, kedy sa súd (ne)platnosťou dohody o úrokovej sadzbe zaoberať nebude. Súd prvej inštancie napriek uvedenému posudzoval, či dohodnutá výška úrokovej sadzby v prejednávacom úverovom prípade je platná podľa § 39 OZ v spojení s § 3 OZ, teda urobil tak na podporu svojho záveru o.i., že žalobca v súvislosti s uplatňovanou žalobou nemá nárok tiež na zaplatenie požadovaného úroku (zmluvného) z úveru.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 CSP potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Odvolací súd preto stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).